

У Новоме Саду 31. јула 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2¹/₂ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Над гробом Светислава Николића.

(Кр. комесара над шајкашким ритовима.)

Није био „омладинац“,
Није им’о српско мњење,
Ал баш то му „горе“ стекло.
Безгранично поверење.

Дадосе му дивно место,
Таквих места мало има,
Тиса га је поставио,
Баш над тиским ритовима.

Пошљи неког у рит само,
У рит се лако каља,
И он оде да се тамо,
Преко грла сав завала.

Да је био „омладинац“,
Неки б’ рекли: „Сви су такви“,
Ал од њиних ваистину
Ко Николић није сваки.

Многе знадем који краду
Па им буде како коме,
Овај један себе уби,
Други нами шију ломе.   +.

Политични преглед.

Нико није код куће. Краљ Милан је отишао у Штајерску, ваљда да измисли какав нов штајер, Герман је у Глајхенбергу; смрди му у Карловцима, па је отишао да се намирише јелових дрва; само да не заиђе у каквој шуми, могао би расплашити све Јелене (ал да, ово се пише малим печетним словом, дакле: јелене). Др. Стева Павловић, уредник „Нашег

Дабе*, узјахао на неку туђу песму (он увек радо јаше на туђим песмама и критицира их по познатој манији, хоћу рећи манири), па отишао на крилима „Мале Поетике“ у Будимпешту, да иште кору хлеба од свога конкурента „Српског Дневника“, надајући се, да ће се овај држати оне хришћанске речи: „Ко тебе камењем, ти њега хлебом (— па ћеш далеко дотерати!)“ Није код своје куће ни принц Кобург, који се више осећа да је као у неким гостима у Бугарској, само је та ђаволска разлика, што он части и гости Бугаре т. ј. њихове ненаситиме министре, место да ови њега као свога милог и драгог госта часте. Најпосле и та њихова заједничка тиква мораће скоро пући, јер ко се тако дуго на једном месту гости, тај мора најпосле или пући или утећи од силне части. Никола Христић није сасвим „код своје“ куће; него што се за њега каже да је каплар, то није истина, он је већ одавно штапсофицир. Алекса Илић, прота београдски и уредник „Хришћанског Весника“, што доноси крадене придики, отишао је у Холандију, да тумачи краљици оне чланке из „Хришћанског Весника“, који говоре о разводу брака код православних, и по којима се сваки муж може раставити са својом женом, чим нађе млађу, лепшу и богатију; привола женина није ту нужна по канонима вселенског сабора држаног у редакцији „Хришћанског Весника“ под председништвом седога патријара Николс Христића. Није код куће ни просвета у Србији, јер је њен заступник министар Владан Ђорђевић такође отишао у свет, и то на Гмунденско језеро; сигурно је читао своје „Путописне црте“ о тим крајевима, па му се допало и с тога је отишао онамо, само нека се чува да му се не пребаци да је издао отаџбину отишавши у туђ свет, а ово би се могло с неким правом, јер он заиста издаје Отаџбину. (И дај боже, да је што дуже издаје и уређује!).

Па кад су се тако сви славни људи разишли по

свету, мора бити да је то нешто добро и практично. Па како би било, кад би се и „Стармали“ мало оти-
снуо кудгод на страну? Може бити да би се онда
боље допадао Тиси и „Пестер Лојду“, па што даје
то боље.

Но куда би се знао „Стармали“ упутити?

Ако би отишао у Русију, одмах би се рекло
да је отишао да донесе који вагон рубаља, а рубље
у Угарској нико не воли, особ то не вољу чисто
рубље, а прљавог веша и тако има доста! Ако би
отишао у Америку, посумњало би се, да се обогатио
од претплатничких новаца, те је најпре постао у
Угарској какав касир или члан управе каквог новча-
ног завода у Будимпешти, те сад хоће из извесних
узрока да промене ваздух. Ако би отпутовао у Афри-
ку или на егејско море или у Палестину, мислило би
се да је отишао да донесе вакав крокодилски поклон
и спомен дру Стеви Павловићу.

А свакојако би требало кудгод мало да оде, како
би Тиси и Николи Христићу мало ишчезао испред
очију. Како би било да оде мало у Црну Гору? Па
онда да пише о нашим овде стварима издалека, јер
издалека се све лепше види.

Тако би онда могао се пренети мислима у Ау-
стро-Угарску, те према црногорским приликама писати
о овдашњим догађајима са свим тако, како би се и
Тиси и „Пестер Лојду“ могао допасти, а можда би
га онда (поред „Кикирикија“ и „Немзета“) и у Ср-
бију пропустили. Онда би могао „Стармали“ овако
писати, па ни да се Тиса намргоди, ни чивутским
новинарима пештанским да се нежна чувства вређају.

— Мађарско министарство допушта, да „Заста-
ва“ може слободно прелазити у Србију, али под усло-
вом, да се има штампати у катувској нахији, а писати

да може само о предавању катихизиса у Жабљаку и
Подгорици.

— На врх Ловћена отвара се штампарија за
штампање „Немзета“ и „Видела“, и В. Богишић умеће
у „Грађански законик“ црногорски још један пара-
граф, по којем је сваки Црногорац, чим се роди, па
до најдубље старости, дужан бити стални претплатник
оба та листа и по њима се владати.

— Црногорско паробродско друштво обвезује се
сваке године будимпештанске „књижевнике и нови-
наре“ бесплатно возити Дунавом у Нови Сад ради
свечаног дочека (као оно г. 1883.), Савом у Београд
(као исте године, кад их је митрополит Мраша на
мађарском језику свечано поздравио) и морем у Ца-
риград, Смирну, Александрију, Калкуту и Буенос-
Ајрес, а они ће се кад се врате у Будимпешту умети
већ захвалити (као и г. 1883. Новосађавима и Бео-
грађанима).

— Овај што окреће точак у штампарији „Пестер
Лојда“ примио је на аудијенцију Николу Христића и
био је љубазан допустити му, да га сме пољубити у руку.

Овако писање неби било немило нашим старате-
љима овде у Угарској и тако би дошли до лепог спо-
разума и љубили би се као браћа.

П у с л и ц е.

¶. Кад је пештанским чивутским новинама не-
право, што Руси славе културну светковину од при-
мања хришћанства, онда би им ваља боље годило,
да се слави свечано онај дан, кад је Јуда издао Христа.

§. Краљ Милан је отишао у илице да се пере.
Боже мој, да ли ће се моћи опрати!?

Ш О Д Л И Ш Т А К.

Ц р н о ж и т и ј е,

илици

чађава повест, у којој се најцрњим мастилом описује,
како је бели Паја отишао у црњаке.

(Свршетак.)

И сад — кад вам ово причам, читаоци моји, —
баш сад, ево. Паја горе на врх крова стоји.
Грдна кућа од три спрата с облаци се меша,
а он чучи на врх вршка — па га ни бригеша!
Доле под њим у низини, к'о поњава шарна,
цео град је раздрљиво недра си немарна.
Све палата до палате диже се и шири,
а по где где и по нека колебица вири;
провирује к'о да вели другама са стране:

„Ни ја нисам мачји кашаљ, гоино вам тане!
Шта ми се ту шепурите, каћиперке сјајне,
кад сте и ви, као и ја, трошне, малотрајне?
И вас једе зуб времена, као и нас мале,
а громови увек најпре вашу кичу пале.
Та и ви сте, као и ја, од кала и муља,
и под вашим кровом има и људи и хуља,

али ја сам ипак више — кад се право сравни —
ја сам свету више дала великана славни’
И’ онда чујте, моје госпе, — то вам ваља знати —
ја сам *ваша праколевка*, ја сам *ваша мати*.

Де, реците, да вас лажем, реците ако смете!

Па шта ми се онда тако уз нос гропињете?...“

Измеђ’ ових свађалица, Паји на погледу,
проплели се развађачи у најбољем реду:
све улица до улице поређане спретно,
к’о да си их руком уз’о па их тамо метн’о;
а над њиме плаво небо шири меке скуте,
те му мисли одјездиле на високе путе:

„Мален ли си, кад те гледнем, пузавачки роде,
у том праху, где ’но црви и пацови ходе.
Јадни ли сте, грешни људи, у том вашем низу;
с овог виса нисте слични људима ни близу!
Лижете се, гризете се, а ветар вас креће;
нити знате, шта би хтели, ни шта вам се неће.
Сто пута сте на дан црви, а сто пута змије,
само ретко, врло ретко, „божје подобје“.
(Он, до душе, то све не зна, нит му је баш криво,
ал’ је често мајстор Луку о том прислушкив’о,
а то вам је бистра глава, да јој нема пара,
само што се с њиме у брк мучно разговара.)

==. Краљица Наталија хоће да иде и у Данску. Нема сумње да ће је боље умети ценити и поштова ти Да нци, него београдски Ноћ-вици.

△. Краљица Наталија мора са београдским Мрашом да се дописује француски, јер Мраша заиста показује, да не разуме рацки.

*. Цар Виљем тражи од синода или конзисторије, да га брачно разведу од Бизмарка, јер не могу да се слажу.

§§. Нови Сад добија дакле осветлење гасом. Па зар се досадање осветлење није доста гасило, него још траже неки јачи гас!

×. Краљица Наталија је отишла у Хааг. Но не верујем да се и тамо ссећа *be haaglich*; кад јој хришћански весници и онде досађују.

○. „Наше Доба“, које је излазило до сада двапут на недељу, почело је сада да излази једанпут недељно; е па онда треба према томе да се зове „Наше Полудоба“, или управо „Полутанско доба“.

Неправда.

Баш су у животу нашем,
улоге нам подељене криво;
о томе се штучер Пера,
уверио живо.

Дочим другар његов врли,
смерни браца Паја,
на „лутрију“ много даје,
и „лозе“ присваја,

а извук'о никад није,
још ни десет пара,
дотле Пера, који само
жене „разговара“,

ономад је, вера и бог
лутрију извуко!
најбољи га „пријатељ“ је,
немилосно туко!

Зашто? . . . Зашто! Јер док Паја,
лозове прегледа,
Пера ено Пајиници.
никад мира неда.

Док се овој не досади,
па пришапну Паји. —
Шта ј' шапнула то се не зна,
то се нама таји?!

Сад се Паји у једаред
отворише очи,
неће више са *лутријом*,
да се залуд бочи.

него чува оно благо,
што му небо дало; — —
па уграби „моторугу“ . . . . .
— — — знате већ остало! —

Др. Казбулбуц.

Но да знате, како ли је лепо овде горе,
одавно би напустили те буђаве дворе
и живели по кровови, к'о што и ја живим,
са ластама припурастим и врапцима сивим.
И краката рода код нас гради кућу своју —
па међ' нама животиари, к'о бубрег у лоју.
Мало нас је, ал' смо своји и добро се знамо,
од вас ништа не иштемо, ал' вам и не дамо.
Ред нас држи, љубав води, а слога нас диже.
И најпосле, ми смо овде богу много ближе.
Па за то нас бог и воле — рад' висока дома,
јер не мора да нас тражи, већ нас види ома.
Ај, та нигде нашег века, нигде ове сласти!
Попните се да видите, што се не да касти.
П' онда, шта је ваша „слава?“ Лојаница права!
Нас црњаке лепше сунце славом обасјава:
народ прича и верује, к'о у свете ствари,
да и Тодор, свети Тодор, често димњачари.
У суботу тодорову светац с неба сиђе,
те по мраку све кровове на свету обиђе.
У руци му свежањ брезе и струшка од злата,
па где треба, ту саструже — без шћума и бата —
и помете са метлицом од брезова прућа:
ал' то само код честитих, и поштених кућа.

„Видовити“ људи веле, да баш лепо виде,
кад кроз димњак доле слази и кад горе иде.
Ето, вид'те свети Тодор, и чувен и славан,
то је стари мој колега, самном равноправан!
И када ми једном буде с овог света поћи —
бар знам да ћу *свом човеку* у походе доћи;
а он ће се већ у своме „велелепном“ сјају,
побринути за свог друга, за црнога Пају . . . .“

Ту се Паја малко трг'о, натраг се осврн'о,
јер кроз „бацу“ одострага слази нешто црно.
Мајстор Лука са тавана провирио крадом,
да се не би јадно дете прекинуло радом.
Ал' је Паја стари шегрт — екрен'о му леђа,
па се жури и певуцка; но ипак га вређа,
што се Лука тол'ко брине, што га свуда следи —
али шта ће?! С пргавци се свађати не вреди!
Та он би већ њему скрес'о, како и не слути,
но к'о вели: стар је човек неће да га љути. —

* * *

Што јест — јесте! Руком срцу — па баш и обема —
наш је Паја промућуран — поговора нема.
Али ипак црни Пајо непослушно дете,
ви малише своје воље имати не змете.

На оном свету.

За ручком при амвросији и нектару.

I.

Јован Стерија Поповић. Дед, Тодоре, још једну чашу овог беочинског нектара. Збиља, Тошо, а шта је то, да теби још никако да подигну споменик?!

Тоша Павловић. Ругала се шерпења лонцу! А где је теби споменик?

Јован Стерија Поповић. Па ја сам две године доцвије умрѐо. А теби ето приложи Вел. Кикинда, што броји 16.000 Срба становника, читавих 10 форината!

Ђорђе Рајковић. Хе, Тоша је уређивао само два листа, а ја сам читаво туче листова, дакле ја сам пречи.

Милован Видаковић. (Куца се.) Онда сам ја нико и ништа. Ја нисам уређивао ни „Шабачки гласник“, а камо ли какав други лист, дакле за то ми се не зна ни гроба. Чисто ме и сад још жуљи она асура, на којој сам умрѐо!

Сава Текелија. Хајд' ћути ти сиротињо! Од чега да ти се гради споменик? Ваљда од оних непродатих романа? Но ја сам оставио роду по милијона, па ваљда је прече да се мени подигне монумент у Новом Саду на ханском плацу или код позоришта. Моји питомци не ће на мене заборавити, као што ни ја нисам на њих заборавио

Вук Караџић. Ни јоте више! Ја сам први на реду! Ено у Матици преко 2000 фор., што је на мој споменик намењено. Дакле ћутите па пијте и једите! Дед' Даничићу овај батак од амвросије, шта си се забринуо, канда ти Хрвати речник уређују!

Ђура Даничић. Чисто ме мрзи што сам умрѐо у Загребу! Управо рећи ја до скоро ни знао нисам

Златни дани задовољства врло брзо мину, па се живот после свети непослушном сину.

Узлетати у висине лепо је и красно, ал' за дерлад, за невеже, малко и опасно.

Ко у послу вратоломном није мајстор прави, може лако с те висине да се стрмоглави;

јер да ј' она за пузавце намењена била, природа би свакој шуши усадила крила.

Али сад већ терај даље, кад си поч'о тако, јер се озго са висине не силази лако.

Добра радња кад се ради, милом богу годи, а он кога благосиља, тог' и срећи води.

Црн ти образ, црн и пос'о — но будеш ли хтео, образ ће ти бити свет'о, па и живот бео.

Мало кресни, мало стругни — ал' само не жури — па да видиш, како капље, ако и не цури.

Него, Пајо, на растанку баш ти морам рећи: ти би мог'о бити славан, од свих људи већи, кад би наш'о какву метлу — ал' од неподѐра. — за чишћење загорелих људских карактера.

Еј, шта велиш, да та срећа достане тебека?

Та им'о би посла, Пајо, целог свога века!

Лукин.

да сам умрѐо, него кад видех ономад најновију свеску мога „Речника“, што га Будмани уређује, а ја видим да нисам више међу живима!

Бранко Радичевић. Маните се сухопарних ствари. какви речници! Читајте песме и критике дра С. М. у „Нашем добу“, ако сте ради да сте весели!

Ђорђе Рајковић. Чисто те чујем млади пријатељу, где опет кличеш: „— да кљусета товна!“, кад читаш те песме и критике.

Др. Данило Медаковић. Но, јесте чули браћо и господо, и ја сам уређивао новине, које се може бити нису увек ни слагале са општим мишљењем, ал' опет се нисам никад могао заборавити, да наше прве људе лично вређам, а нарочито припозна-те књижевнике наше да омаловажавам. Та ја сам и „Седмицу“ за то покренуо, да дам прилике млађим књижевницима да окушају своја крила, а не да им лудим „критикама“ крила саламам.

Др. Јован Суботић. Читао сам у Вашој „Седмици“ песму Стеве Павловића: „Чудан ли си, свете, чудан“, онда је још нисам добро разумео, но сад и сам велим, да је заиста овај свет чудан! И сам Павловић је изишао читаво чудо!

Прота Стаматовић. Реч „чудо“ значи што и „монштрум“ . . .

Ђура Даничић. Мани се ти прото твоје филологије! Јер по теби је и „Сегедин“ српска реч „Соједин“, „Geländer“ = „гледни-дер“, па ти си још у стању доказати и такви несмисао, да је Стева Павловић = професор логије. Мани се Ђорави посла!

Ђорђе Магарашевић. Него јесте ли видели, како је у моме Летопису, у последњој књизи, овековечен Јаша. . .

(У то забрујаше анђеоски хорви и таламбаси, као тафл музика рајска и даље се разговор не могаше за овај пар иродужити).

Неком „стихотворцу“.

I.

Песме су ти тако дивне,
А стихови тако складни, —
Неки чита кад су сити,
Неки опет кад су гладни . . .

II.

Штета што се већ родили,
Његуш, Симо, Бранко, Ђуро, —
Можда би се с' твојим песмама'
До „Парнаса“ докотур'о . . .

III.

А „Парнас“ је — врашки „Парнас“ —
Врло висок, далек врло, —
Можда би ти с' од певања,
Сасушило донде — грло . . .

Алокин Кеверишанин.

Кућевна задаћа.

Мала Добрита иде већ у први разред. Једнога дана зада им госпођица учитељица кућевну задаћу, да напишу имена животиња, колико која уме и зна.

То је Добрили велике муке задавало. те шта ће. заиште савета од свога старијег брата Бранка, којег део Нови Сад зове Батом.

Бата је већ старији и искуснији, те седе поред ње да јој диктира.

— Пиши: коњ.

Добрила напише: коњ

— Сад пиши: медвед —

Добрила напише,

Бата диктира даље: лав —

Већ је написано.

Бата наставља: жирафа —

Добрила напише: жирафа, па ће онда брзо запитати Бранка:

— А ођу ли написати и путер-кифлу?

Из правила за живот.

Лено пева Аца, после дуге суше:

„А кад се веселиш, нек се куће руше.“

Јмо:

Кад се куће руше

Дај да с' веселимо.*)

Р.

*) Аца Зуб до душе вели, да је ту песму спевао по А. А. Толстоју. Не знамо како стоји у Толстоју, ал овако стоји у „Нашем Добу“ бр. 50.

Шта је добовано.

Терај, трчи, да чујеш шта тај добош лупа; ви-кву отац сиву, — неће л' бити опет да је вода — а овај скочи па терај на рогаљ, да чује шта је ново наопако — —.

Ал већ и Ђура добошар са добошом стаје, само се још тек кери, и помало дируцка маљицама добош, па чека да се још који човек пред својом кућом на соваку уваже и по која млада, ближе њему приђе, — па ће да виче. —

Људи су већ по соваку пред својим кућама, стојали и чекаљ, да Ђура јави, каква је новост, — неколико млада стоје око Ђуре и церекајући шале се, и гурају се на добошара.

Ђура стаде са добошом. — Лати бркове своје намештати, и неколико речи шаљиви удеси са младима, а ове цикнуше, покриве очи рукама, и окренуше се на страну од Ђуре — а Ђура поче да виче, — „ко нема буба, нека дође варошкој кући; сад у варошкој кући има доста буба.“

П.

Тужна балада

На пољу је Мата!

унутри је Ката;

а измеђ њих — врата,

забравио тата.

Горко тужи Мата,
љуто цвили Ката;
што је суров тата,
забравио врата.

да отвори врата
њезин бесни тата;
цикнуо би Мата
а вриснула Ката.

Ал' овако тата,
забравио врата!...
С' оне стране Ката,
с' ове стране Мата
гледају у врата,
што забрави тата!

Др. Казбулбуц.

Са села.

Све грми „варошка авлија“, тако се узгоропатио па виче сеоски кравар: „Та ја морам укебати тога, који иде у кукурузовину рад себе; — никад не могу да сам чист кад вучем биковима кукурузовине“.

Неки су знали да то ради Тоша кишбирив, ал не хтедохе кравару казати да не би правио комедију.

Сутра дан још већа граја у „варошкој авлији“. Шта је опет? — питаше неки. — Хе, шта је! видио кравар кад Тоша кишбирив оде за купу рад себе, — па кобајаги да ће појити бикове. пусти маторог најбешњег бика, па удри вичи на њега: „немарахо! хајно!“ те натера бика за кукурузовину. А Тоша, сиром, ушепргљиво ђаволски, те 'нако растрговчен нагне бегати, — а бик за њим, и једва утече у варошки ходник. — Задуван, пребледео Тоша седе на цигље у ходнику и опсова велико танае, — „е да ме уби сад бик — ко би сад био кишбирив!“

П.

Дует.

А. А кад ћемо политику

Обесити ми на гране?

В. Манућемо ј' врло радо,

Само кад нас она мане.

Б.

Практично.

Учитељ. Кажи ти мени Мирко како се најбоље и најдуже може свинско месо од квара одржати? Ти ћеш то најбоље знати, твој је отац касапин.

Мирко. Молим господине, ја држим, да ће се месо најбоље и најдуже од квара одржати, ако оставимо свинче да живи.

Епиграмић.

Овде лежи једна буца —

Увер'те се је ли тако —

Чека руку, да је дигне,

А леђа би нашла лако.

Б.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

(Увек отворена рубрика).

Кад је ономад Сојчин отац сисао у подрум, сишла и мала Сојка за њиме. Отац куца у једно буре, које још није начето, дакле треба да је пуно, — али ето некако друкчије звечи. Отац врти главом: „О мај, у овој петакињи фали најмање по акова. Чудим се како је могло за месец дана толико усахнути!“

На то ће речи Сојка: — Тата, можда га је наша куварица усахнула: јер она често силази у подрум, и онда кад је не шаљеш“.

Сојчин је отац приповедао не знам о чијој ној кући, па је хвалио како су лепа од мермера басамаци.

Сојка. „Степенице“, тата. Тако се српски каже. Отац се намргоди и рече: Ајд, около! ти ћеш мене да учиш.

Сојка. Не учим ја тебе, тата; али кад кажеш *басамаци*, ја све мислим да псујеш.

Сојка. Је ли мати, колико си ти година имала кад си се удавала?

Мати. Е, дете моје, давно је то било, па сам већ и заборавила.

Сојка. Ја нећу бити тако заборавна.

Мати. Ух, како си издерала твоју читанку! Права салата! И издерала си је, и измастила си је. Ај, ај, ај!

Сојка. Е, па за бога, мати, салата треба да је масна.

Погодила се у нас нова слушкиња. Сојка је пита одакле је?

Слушкиња. Ја сам из Јарка. А јеси ли ти била кад у Јарку?

Сојка. Кад смо били у винограду у берби, онда ме гурнуо ујин Марко, па сам склизнула и пала сам у јарак. Сва сам се укаљала.

Слушкиња. Ха, ха, ха? Ал ја нисам из тог јарка.

Сојка. Но, па за то се не мораш смејати. Ако ниси из тог јарка, ти си из другог. Јарак је јарак.

К—ћ.

Умрла мати. Већ дођоше свештеници. Сад ће сандук да се заклопи.

Мали Деја (тек му се навршила трећа година), нема суза, али је блед као крпа.

Отац га подиже и рече му: „Пољуби драгу мајку, — нећеш је више никад видети.“

Деја се отима од оца и оштро шапуће: „Нећу да је пољубим. Оћу да је увек видим“.

После ручка легао отац на канабе, па рече синчићу: Мишо, иди сал напоље, — хоћу да спавам.

Миша. А како ћеш спавати, кад још ниси читао новине!

Миша. На што анђелима крила?

Отац. Да лете.

Миша. А лете ли здраво високо?

Отац. Они су тако високо, да и не може бити више.

Миша. Па на што им онда крила?

Отац. (Мисли се). Да могу к нама доћи.

Миша. (Мисли се). Ја би волео да имам крила, да летим горе. А доле могао би пасти и без крила.

— Лазо! седам је сати; устај!

Лаза. Па сваки дан устајем у седам сати. Пусте ме да видим како се устаје у осам сати.

Лаза је увек при добром апетиту. Нарочито воли печење; а најмилији су му залогоји: батаци.

Једаред виде он у авлији гуску где стоји на једној вози. Ту се десила и његова мати. А Лаза јој рече: Мајко, ону гуску немој никад заклати.

— А зашто?

— Јер, ено видиш, има само један батак.

Сомборац.

У Бечком „Фигару“ има нацртан један, у атилу обучен мудријаш, са врло глумим лицем. Изисао је ноћу на улицу, гледи звезде, па беседи овако: „Не чудим се ја астрономима што су израчунали колико је која звезда од нас далеко, колика је велика, како се окреће и т. д. Али једно ми је само чудно; одкуд су врага докучили, како се која звезда зове!“

Отац. А што се ви, децо, чупате и бубате по леђи! Шта је то, Васо; шта је то Милице? Зар ви нисте брат и сестра!?

Васа. Нисмо, тата. Ми се сад сиграмо, као да смо муж и жена.

У сред лета, по највећој припеци, кад би човек најволео у кошуљи ићи, опазише у Бечкереку неког јуристу како јури кроз улице, а на њему два црна капута један поврх другог. Сусрете га један познаник и запита га: Ма шта је то, човече: јеси ли ти при себи. Но јуриста му разјасни у чему се ствар налази: Ваљда си чуо да ми је ономад умрло деда: а јуче опет умрла ми ујна. Па ваљда тек не могу обоје једним капутом жалити!

Проводаџија: У осталом, ваша ће кћи бити сретна с њиме. Он ће је љубити, неговати, *изобразити* и . . .

Девојчин отац: О што се последњег тиче, то неће бити потребно. Има она *образе*, те још какве — могла би и њему позајмити.

Проводаџија: Имате право: што се *обрза* тиче, он је у томе јако — *оскудан*.

Аз: Јеси ли чуо, прико, да је варош закључила, да се наш артејски бунар копа још за шест стотина метара дубље? Никако да се дође до воде!

Буки: Шта врага?! На докле тако?

Аз: Док се може

Буки: Али шта ће бити, ако пробуше земљу, па сва вода оде у ђавола — на други свет?

Шваба: Шта би ти, комшија, највише желео, да ти Бог да?

Србин: Ја бих најволио, да ми да 300 ланаца земље, 100 мотика винограда, 1000 оваца, толико крава, коња и друго. А ти?

Шваба: Ја бих био задовољан да ми се то изда у готовом новцу.

Чива (из буцака): Ах, господо моја, ви сте претерани. Видите, ја бих се задовољио и „веклом“ — са 2% интереса месечно

Вједи: Је л' те, бога вам, какав је човек тај господин, што сад оде од вас? Мени се никако не свиди.

Глагољ: Немате право. Није он тако рђав, шта више могло би се рећи, да је то прекрасан човек. То је човек, који има само *једну једину ману*.

Вједи: О, о! То је и сувише похвално. А каква је то мана?

Глагољ: Што је скроз и скроз покварен; иначе је злато од човека!

Напабирчио С. Л. Л.

Госпођице (у књижици). Молим вас један роман, ал један сасма моралан јер је за моју бабу.

Најбоље место.

Дође мали Пајица с Божићном сведошћом радосно кући. „Тата ја сам најбоље место добио, седим код фуруне.“

П. купио Цига.

И тако неће нико видети.

— „Но, Коби! Ви сте се јуче задоцнили!“ Повиче капетан на Чиву војника, који је пред њим грбав као па. раграф стајао. — „Дошли сте после девет сати у касарну.“

— „Тако је, молим понизно госп. капетан, била је болесна Фаника“. . . .

— „Шта ме се тиче Фаника! Ја ћу вас дати затворити. Па, где, где, како бангаво стојите на репорту, па како су вам прљава дугмад!“

— „Јављам понизно, госп. капетан, ја сам знао већ напред да ме чека затвор а тамо је мрак па и тако нико не види моју дугмад.“

Разлике.

— Каква је разлика између човека и ђумручке (?) капије.

— Човек се пред новцем поклања а капија подиже.

Каква је разлика између магарца и коња?

— Та, што на магарцу никад не јашу коњ, а на против на коњу често јашу магарац.

*

Почетак и крај све на свету има, изузетком оне батине само, за коју веле да два краја има. —

*

Чудновато је, да се богаташи о сиротињском зноју — гоје, дочим сиротиња о свом зноју — мршави.

*

Ако си рад да се привикнеш штедљивости, а ти сваку крајцару, коју намислиш потрошити, дваред куцни о зубе и тек онда — спусти поново у деп. —

*

Нај боље пиће на свету јесте вода; — вино је добро. Смирени су и правични људи они, који се не отимају за најбоље, него се задовољавају и са — добрим.

*

Разум је небесни дар, отуда дакле небо и јесте узрок што тако много луда има на свету.

Скупио Рци — Т.

Моћ придине.

После службе божије састане се свештеник са познатим богатим цинцаром Зебићем и запита га је ли био у цркви

Зебић. Био сам како да нисам.

Свештеник. Па како вам се свиди моја данашња придика?

Зебић. Ох красно, прекрасно. Тако сте лепо говорили о милосрђу, тако сте ми осладили милостињу, да сам наумио од сад и сам ићи просити.

Што много, много.

А. Ви сте ме са овим зајмом извукли из велике неприлике Ја сам сад спашен човек, — и остаћу до века ваш најблагодарнији дужник.

Б. Шта?! до века — дужник?! То ми није ни најмање мило.

Решење ребуса.

Из броја 20-ог.

КОЛОФОНИ.

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно по-

именце износимо, па нека српски свет види који су то што филоксерски исисавају књижевско-издавачко чокоће, те у кореу затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	ф. н.
1. Атанасије А. Николић парох у Шашинци	16.—
2. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	18.70
3. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	6.70
4. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	7.50
5. Ђорђе Јовановић, Бингула	4.70
6. Илија Марковић учитељ у Мошорину	8.70
7. Јован Пантелић, трговац у Адашевци	8.70
8. Госп. Н. Н. у Срп. Црњи*)	8.70
9. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	17.47
10. Ј. В. Тијерану, у Оравици	3.75
11. Ристо Ј. Перотић, Мостар	79.65
12. Младен Ђорђевић, књижевник у Београду	50.—
13. Ј. Трифуновић, негде у Босни	21.30
14. Леон Вирра, трг. у Бошњаца	4.66
15. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	16.17
16. С. Д. Циковац, сада у Срему	13.88
17. Платон Соларић, парох у Катинци	10.80
18. Књижевник В. Шмита на Рајци	34.31
19. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	6.—
20. Б. Гавриловић, трговац у Мохолу	7.43
21. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	6.40
22. Нико Радетић, трговац у Приједору	20.50
23. Љуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	17.16
24. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	11.33
25. Љубомир Тодосин, трговац, Маргитица	14.59
26. Спирос Будисављевић, Кореница	20.14
27. Милош Белеслијин, учитељ у В. Кикинди	19.20
28. Паја Таназевић, учитељ у Меленци	7.94
29. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	8.70
30. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	8.70
31. Јово Поповић, учитељ, Војнај	8.90
32. Јоца Дренић, берберин, Стапар	5.97
33. Паја Митровић, Ораховица	7.30
34. Стеван Урошевић, Шид	8.70
35. Петар Милошевић, Плашки	12.65
36. Гавра Гринкут у Загребу	39.74
37. И. Хамершмид у Вршцу	14.48
38. Д. Кнежевић, Медина	6.12
39. Св. В. Милић, Ст. Градиште	6.—
40. Јанићије Поповић, проф. у Србији	37.63
41. К. Николић парох у Калаву	35.—
42. К. Поповић трг. у Слатини	71.70
43. Васо Јовановић, официјал, Сењ	8.—
44. М. Марјановић у Голубинци	10.37

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

*) Овог господ. позивамо нарочито нека одмах свој дуг пошаље, иначе скупо ће га стати превара, коју је на туђе име учинио.

РЕД ПЛОВИДАЊЕ.

Пошт. лађа
од 22. марта

1888. до
даље наредбе.

- Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.
Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.
у НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

„НОВИ ВАСПИТАЧ“

ОРГАН ЗА ПЕДАГ. КЊИЖЕВНОСТ.

Са VI. св. навршено је прво полгође овом листу. Досадањи одзив срп. учитељства и пријатеља педаг. књижевности учвршћује ме у убеђењу, да нам је овакав лист доиста потребан. За то молим све дојакешње моје претплатнике, да ме и надаље потпомогну.

Нових претплатника могу примити само још око 40. А да би и новим па и дојакешњим претплатницима могао послати и I. св. то и овет позивам све оне, којима сам ту I. св. послао а листа не стедоше држати, да ми је одмах о моме грошку врате.

Новци и све остало нека се шаље на моју адресу

М. НЕШКОВИЋ,
Pavlovci per Iregh (Syrmien).

О Г Л А С И.

НЕГОВАЊЕ ЗДРАВЉА.

Дра Милера балзам за предохрану од грчева. Овај се балзам даје и препоручује код болова и грчева у стомаку, код катара у стомаку, напетости, бљевања, пролива, ветрова; код грчева у превима (колике) успех је за тренутак постигнут. Даље је добар код свију дуготрајних и слабећих болести, јер потпомаже варење. Ово дивно средство не треба да фали ни у једној кући, особито по селима. Цена је једној боци 1 ф 50 н., 1/2 боце 80 н.

У Новом Саду може се прави добити само код Л. Стефановића трговца и у Сарајеву код Ј. Сора, специјалисте.

Главни депо за разашилжање: Ј. Милер, апотекар у Кронштату у Ердељу. (J. v. Miller, Apotheker, Kronstadt, Siebenbürgen.) Шиље се поштом сваки дан. 6—8

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

10—18